

POKŁOĆ (1) *vb pf*

Teksty nie oznaczają ó; pierwsze o prawdopodobnie jasne (tak w po-).

[*inf pokłóć.*] ◊ *praet 3 pl m pers pokłoli (1).*

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVIII w.

Zadać wiele ran kłutych:

[*Zwrot: »[kogo] pokłóć ranami«: Ale iáko nie wyfzłá s lkály wodá/ áže w nię vderzył z rofkazánia Bożego Moizéfz: Ták też Kryftuáfá potrzebá było pokłóć ránámi/ s kthorych krew fwoię wypuścił ku náfzemu dufnemu napoiowi. GilPos 40.*]

a. *Pozabijać bronią kłutą [kogo (pl)]:*

Szereg: »pokłóć, porąbać«: Pyotr Voyewoda [...] dlya thęgo go [syna] bil za dzyerzal za fzwę polli ktore fzam pobyly kthori bil naylyepfchi tham náfzmyercz vbyth a drvgych porambaly flvzebnyky yem wfzítky pokloly porambaly. LibLeg 11/163.

Synonimy: podziurawić, poranić.

Formacje współrdzenne cf 2. KŁOĆ.

Cf POKŁOCIE, POKŁOTY

EBo, Ikar